

και των στρατηγικών για την επίλυση δραστηριοτήτων. Επιπλέον, περιλαμβάνει και διαδικαστικές δεξιότητες σχετικά με την παρακολούθηση και την αυτορρύθμιση των δικών τους γνωστικών δραστηριοτήτων (Desoete et al, 2001· Schneider & Artelt, 2010· Mokos & Kafoussi, 2013).

Οι ορισμοί της μεταγνώσης ποικίλλουν. Ο Schoenfeld (1992) υποστηρίζει ότι η μεταγνώση έχει πολλαπλές και σχεδόν ασύνδετες έννοιες (για παράδειγμα, η γνώση κάποιου σχετικά με διαδικασίες σκέψης, η αυτορρύθμιση κατά την επίλυση προβλημάτων), τα οποία καθιστούν δύσκολη τη χρήση της ως έννοια. Ωστόσο, οι διάφοροι ορισμοί της μεταγνώσης παρουσιάζουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά τα οποία είναι η επίγνωση των γνωστικών διαδικασιών, η παρακολούθηση και η ρύθμιση των γνωστικών διεργασιών. Ωστόσο, η μεταγνώση για τους Hacker (1998) και Schoenfeld (1992) περιλαμβάνει και τη ρύθμιση της συναισθηματικής κατάστασης του ατόμου ενώ ο De Corte (1996) συμπεριλάμβανε και τις πεποιθήσεις (Toit & Kotze, 2009).

Ο Flavell (1979) επέκτεινε την έννοια της μεταγνώσης προκειμένου να συμπεριλάβει την μεταγνωστική γνώση και τη ρύθμιση της γνωστικής λειτουργίας (Panaoura et al, 2003). Στο άρθρο του «Metacognition and cognitive monitoring» (1979), είχε προτείνει ένα μοντέλο της μεταγνώσης, η οποία περιελάμβανε τέσσερα στάδια των φαινομένων και τη σχέση μεταξύ τους: α) μεταγνωστική γνώση (γνώση ή πεποιθήσεις σχετικά με τους παράγοντες που επηρεάζουν τις γνωστικές δραστηριότητες), β) μεταγνωστικές εμπειρίες (η υποκειμενική εσωτερική αντίδραση ενός ατόμου στη δική του μεταγνωστική γνώση, στόχους ή στρατηγικές), γ) έργα και στόχοι (τα επιθυμητά αποτελέσματα ή στόχοι της γνωστικής δραστηριότητας) και δ) τις στρατηγικές (διεργασίες ελέγχου των δικών τους στρατηγικών για την επίτευξη του στόχου). Σύμφωνα με τον Flavell, οι μεταγνωστικές διαδικασίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν συνειδητά ή ασυνείδητα (Panaoura et al, 2003· Schneider & Artelt, 2010· Mokos & Kafoussi, 2013). Οι Adrian & Robert (1997) αναφέρουν τις ακόλουθες μορφές της μεταγνώσης: σιωπηρή – (χωρίς να εκφράζονται ανοιχτά, όπως στην επίλυση των προβλημάτων στα οποία καμία συγκεκριμένη στρατηγική δεν έχει χρησιμοποιηθεί), συνειδητή (χρήση και γνώση μιας συγκεκριμένης στρατηγικής), στρατηγική (οργανωμένη σκέψη μέσω σκόπιμης συγκεκριμένης διαδικασίας) και αναστοχαστική (σκόπιμη και σχεδιασμένη, παρακολούθηση και αξιολόγηση μιας συγκεκριμένης διαδικασίας).

Η μεταγνωστική γνώση όπως την ορίζει ο Flavell (1999, σσ. 4) είναι «η γνώση ή οι πεποιθήσεις σχετικά με τους παράγοντες ή τις μεταβλητές που δρουν και αλληλεπιδρούν με τρόπο που να επηρεάζουν την πορεία και την έκβαση των γνωστικών λειτουργιών» (Panaoura et al, 2003). Ο Boekaerts (1997) υποστηρίζει ότι η μεταγνωστική γνώση αναφέρεται σε πτυχές της θεωρίας του νου του μαθητή, τη θεωρία του εαυτού, τη θεωρία μάθησης και τη μάθηση του περιβάλλοντος. Η μεταγνωστική γνώση επιτρέπει στους μαθητές να κατανοήσουν καλύτερα, να παρακολουθούν ή να αξιολογούν τις εννοιολογικές και τις διαδικαστικές γνώσεις σχετικά με έναν τομέα (Panaoura & Philippou, 2007). Στην πραγματικότητα η μεταγνωστική γνώση είναι η γνώση που έχουν οι άνθρωποι για τις γνωστικές τους ικανότητες, τις γνωστικές στρατηγικές και σχετικά με τις δραστηριότητες (Desoete et al, 2001).

Σύμφωνα με τους Brown (1987), Flavell (1999) και Flavell et al (2002) η μεταγνωστική γνώση κατηγοριοποιείται με βάση τον τρόπο επίγνωσης του ατόμου σε